

Besvarelse af spørgsmål:

Af *Alfred Kristensen* til justitsministeren.

Kan ministeren give oplysning om, hvorfor de fleste af overgangene ved landegrænsen vedblivende er lukket, og om man i den nærmeste fremtid kan forvente disse helt eller delvis genåbnet for almindelig samfærdsel?

Alfred Kristensen: I mere end 10 år har de fleste af grænseovergangene ved landegrænsen været spærret, og medens det var naturligt de første fem år, i besættelsestiden, har det senere syntes mindre naturligt særlig i den sidste tid.

Vi ved jo, at samfærdslen over landegrænsen finder sted foruden ved de to jernbaneforbindelser ad tre amtsveje og fire veludbyggede kommunale biveje samt enkelte sekundære biveje. Af amtsvejene er de to åbnet for samfærdslen, hvorimod den tredje er lukket, og af de fire veludbyggede biveje er kun een åbnet, nemlig den ved Padborg; den blev åbnet for nogle måneder siden. De øvrige, nemlig en amtsvej og tre biveje samt alle de sekundære biveje, er vedblivende spærret. Sålænge besættelsesmyndighederne i Vesttyskland fandt det nødvendigt med spærrezoner syd for grænsen og andre sikkerhedsforanstaltninger, fandtes det også efter vor mening i grænselandet naturligt, at man holdt en del af overgangene spærret. Men efterhånden som disse forhold har ændret sig, mener vi, at det er nødvendigt, at vi snarest får færdslen over landegrænsen fuldt normaliseret.

Fra den åbne overgang ved Padborg og indtil Sød er der en strækning, der i luftlinie er 33—34 km og ad landevejen ca. 40 km, og hele den strækning er spærret, så at befolkningen der, når den skal over landegrænsen, har lang vej til en af grænseovergangene. Fra Sød ud til Vadehavet er der 15—16 km med to overgange, som er spærret.

Fra 1. februar i år har man i Vesttyskland i den britiske besættelseszone gennemført, at hele pasudstedelsen nu er gået over på de tyske myndigheders hænder. Paskontrollen har i en længere periode været overtaget af de tyske myndigheder. Herefter vil der formentlig ikke længere være nogen grund til — ejheller fra dansk side — at have de vanskeligheder, som de spærrede grænseovergange medfører. Lukkede grænseovergange betyder nemlig en hemning i grænselandets økonomiske og erhvervs-mæssige liv, de betyder en hindring for det kul-

turelle og nationale folkelivs naturlige udvikling over landegrænsen, og de betyder langvarige, tidsspildende og irriterende rejsebesværligheder. Derfor har jeg tilladt mig at ulejlige den højtærede justitsminister ved at spørge:

Kan ministeren give oplysning om, hvorfor de fleste af overgangene ved landegrænsen vedblivende er lukket, og om man i den nærmeste fremtid kan forvente disse helt eller delvis genåbnet for almindelig samfærdsel?

Justitsministeren (Helga Pedersen): Det ærede medlem hr. Alfred Kristensen har bedt mig give oplysning om, hvorfor de fleste af overgangene ved landegrænsen vedblivende er lukket, og om man i den nærmeste fremtid kan forvente disse helt eller delvis genåbnet for almindelig samfærdsel.

Jeg har ladet sagen undersøge og kan oplyse, at før 1945 fandtes der ved landegrænsen følgende internationale grænseovergangssteder: Sød, Møllehus, Rudbøl, Pebersmark, Krusaa, Padborg og Tønder banegård. Ved siden heraf fandtes der ved Siltoft, Vindved, Beierskro, Bøgelhus, Solfiedal, Ellund, Nyhus og Skomagerhus en del såkaldte sekundære grænseovergangssteder, der alene var åbne for den lille grænsetrafik.

I dag holdes grænsen åben ved Sød, Krusaa og Padborg, sidstnævnte sted for såvel landevejs- som togtrafikken.

Spørgsmålet om en genåbning af grænsen ved Møllehus, Rudbøl og Pebersmark har senest været drøftet på et møde i Tønder torsdag den 1. februar 1951, hvori deltog repræsentanter for det danske og tyske politi, toldvæsen og grænsegendarmeri, såvel som for de allierede besættelsesmyndigheder i Tyskland.

På mødet enedes man om at søge de tre nævnte grænseovergangssteder genåbnet for personer, der er indehavere af grænsepas, således at grænsekontrollen fra dansk side skal udøves af grænsegendarmeriet, og således at initiativet til genåbningen skulle udgå fra dansk side i form af en anmodning til de engelske og tyske myndigheder i Tyskland. På mødet gav repræsentanter for de engelske emigrationsmyndigheder udtryk for, at en tilladelse fra den engelske centraladministration ville kunne forventes at foreligge i løbet af kort tid. De tyske repræsentanter oplyste i tilslutning hertil, at en tilladelse fra det tyske indenrigsministerium ligeledes vil kunne forventes meddelt forholdsvis hurtigt. Justitsministeriet har den 5. februar 1951 meddelt politimesteren i